০১:শৰিোনাম :বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাস

০২:সাৰমৰ্ম:একবংিশ শতকিাৰ উন্নতৰি জখলাত বজি্ঞানে এনভোৱে আৰোহন কৰি গৈ আছে যে মানুহে মাধ্যাকৰ্ষণ ক হলোৰঙে অতকি্ৰম কৰি মহাকৰ্ষণৰ বুকুত ভৰি দছিে ।দনিটোৰ আৰম্ভণৰি পৰা পৰসিমাপ্তলিকৈে বজি্ঞানে আমাক যি "শকিলি বান্ধ"দি থছৈে তাক হয়তো কোনওে ধুলসিাত কৰবি নোৱাৰে ।টযে্ট টউিবৰ বুকুত প্ৰান সঞ্চাৰ কৰাৰ পৰা মহাকাশ ৰ গ্ৰহ-গ্ৰহানতৰত দয়িা দপদপনলিৈ সকলো
খনি বজি্ঞানৰহে অবদান ।

তনে ক্ষত্ৰেত কুলক্ষণীযা কাউৰীৰ মাতত অমংগল, ফঁচুৰ মাতত মৃত্যু নশি্চতি,ডাইনী জনীক শষে কৰি দয়িাৰ অস্তত্বি কত?মোৰ গবষেণা পত্ৰখন লখিাৰ উদ্দশ্যে আছলি বশিষেকৈ বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাসৰ সমান্তৰাল পৰধিি ডাল সমাজৰ মাজত কি ভাবে বৈ আছে তাক উদ্ঘাটন কৰা ।সংস্কৃত ধৃ ধাতুৰ পৰা অহা ধৰ্ম শব্দটোৰ অৰ্থ "ধাৰন"কৰা অৰ্থা□ "যি ধাৰণ কৰে সয়োই ধৰ্ম ।এই শব্দটোৰ লগতে ই জৰতি হৈ আছে লোকবশি্বাস ।

০৩:)মুল শব্দ :

লোকবশি্বাস

ধৰ্ম

বজ্ঞৈানকি মানসকিতা

সংস্কৃতি

০৪:পদ্ধতি :গবষেণা পত্ৰ খন তয়োৰ কৰাৰ বাবে মই মূল পুথি কইেখনমানৰ সহায় লছৈলিো লগতে মোক সহায় কৰছিলি অভজি্ঞ লোক কইেজন মানে ।আগতে আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা মহান লোক কইেজন মানৰ লখিনীও মই ইয়াৰ সহায়ক হব পাৰে বুলি আয়ত্বত আনছিো ।লগতে ব্যৱহাৰকি জীৱনৰ ভুক্তভোগী সমাজখনৰ এগৰাকী সদস্যা হচিাপে চাক্ষুস অভজি্ঞতাক সমল হচিাপে লোৱা হছৈে ।ইয়াৰ বাবে ঐতহিাসকি পদ্ধতি আৰু বজ্ঞৈানকি পদ্ধতি তথা প্ৰযুক্তৰি কছিু পৰমিাণে সহায় লোৱা হছৈে ।বশিষেকৈ ইযাত মুল পুথি সমূহে ঐতহিাসকি জ্ঞান দয়িাত সহায় কৰছিে।তুলনামূলক পদ্ধ্তীক সমল হচিাপে লৈ বভিনি্ন সমাজৰ ,অতীতৰ বভিনি্ন সময়ৰ অথবা সম্প্ৰতকি সময়ৰ সমান্তৰাল বচিত্ৰি পৰস্থিতি আদৰি পৰা লাভ কৰা মানব অভজি্ঞতাক পৰস্পৰৰ লগত তুলনাৰ জৰয়িতে সত্য উদ্ঘাটন কৰাৰ প্ৰযাস কৰাহছৈে ।কছিু ক্ষত্ৰেত মুল্যয়নত্মক পদ্ধ্তি ও ব্যবহাৰ কৰা হছৈে ।

০৫:অধ্যয়নৰ পৰসিৰ :

সমগ্ৰ বশি্ব এতয়িা বজি্ঞানৰ মোহপাশত ।তনেসেথলত সমাজৰ অতীজৰে পৰা চলি অহা সামাজকি লোকাচাৰৰ অস্তত্বি কমিান বৰ্তি আছে তাক থোৰতে আলোচনা কৰবিলৈ বচিাৰাতহে এই গবষেণা পত্ৰখনৰ সীমাবদ্ধতা।মানব সভ্যতাৰ চাবকিাঠি বজি্ঞান যদওি বৰ্তমান সময়তো যে এক শ্ৰনেী ৰ মানুহে লোকবশি্বাসকহে ধৰ্মৰ বশবৰ্তী কৰি লৈ ধাৰ্মকি শ্ৰনেীত নজিৰ নামতো অন্তৰ্ভূক্ত কৰি নানা ব্যাভচিাৰী কামত লপি্ত হৈ নজিৰ গোৰামি প্ৰদৰ্শন কৰি আছে;তাক লক্ষ্য কৰলিে বজি্ঞান সকলোৰে উৰ্ধত যদওি লোকবশি্বাসক ইযাৰ সমান্তৰাল বুলি ধৰলিওে ভুল কৰা নহব।

০৫:সাহত্যিৰ পুৰ্বালোচনা:

বৰ্তমানলকৈে "বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাস"এই মুল বষিয়টোৰ ওপৰত বহুতো লখিনি প্ৰকাশ পাইছে ।অন্যহাতে লোকবশি্বাসৰ ওপৰত মহান মনষিী কইেজনৰ পুথসিমূহহে লোকবশি্বাস সম্পৰ্কে আমাক ঐতহিাসকি ইতবিাচক ধাৰণা এটা দয়িাও দখো যায় ।গবষেক সকলওে এই বষিয়ত গৱষেণা পত্ৰ উলয়িাইছে ।নাইবা বৰ্তমানে আমি দখোি থকা চচিত্ৰিল মডিয়িাত বভিনি্ন ধৰণৰ উদাহৰণ আছে যবিোৰত আমি এই বষিয়টোৰ ওপৰত কছিু আভাস পাওঁ

০৬:অধ্যয়নৰ পৰসিৰ:

বৰ্তমান মানুহৰ পৰচিাৰকিা শক্তি বজি্ঞান হোৱাৰ পছিতো চুআ লগা,ছদি্ৰ লগা,দহ বাৰ এটা পোষ্ট চয়োৰ নকৰলিে নজিৰ অমংগল,ভকেুলীৰ বয়িা পাতি বৰষুণ নমাই আনাৰ অস্তত্বি কত?লোকবশি্বাস ক আমি সম্পুৰ্ণ ৰূপত নুই কৰবি যে নোৱাৰো তাকহে এই পত্ৰ খনৰ দ্বাৰা বুজাব বচিৰা হছৈে অৰ্থা□ "বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাস এটা মুদ্ৰাৰ ইপঠি সপিঠি" ।কয়ি বৰ্তমান সময়ত কোনোৱে বজ্ঞৈানকি মানসকিতাৰে যুক্তি বচিাৰি নাচাই ইটো নাপায় সটিো চুব নাপায় তাৰ গোন্ধ লব নাপায় ইত্যাদি বৰ্তমানওে প্ৰচলতি ।বজি্ঞানে যদওি গোটইে পৃথৱিীতে বৰিাজ কৰছিে তথাপওি কছিু ক্ষত্ৰেত এচাম মানুহে ইযাৰ পৰা বাদ পৰছিে,হযতো সইে চাম মানুহৰ বজি্ঞান সম্পৰ্কে একো ধাৰণাই নাই যাৰ বাবে বৰ্তমানে এনে ধৰনৰ হংিস্ৰনীয় কাৰ্য হ'বলৈ ধৰছিে ।

০৭:মুল বিষয়ৰ বৰ্ণনা :

মানৱ জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে বিজ্ঞানৰ প্ৰভাৱ থাকিলেও আমাৰ বহুতেই বিজ্ঞানৰ এই দিশবোৰক লৈ অলপো সচেতন নহয় ।পৃথিৱীখনৰ এটা দিশত বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতি অন্য এটা দিশত ধৰ্মান্ধতা,সাম্প্ৰদায়িকতা,অলৌকিকতা,আদিৰ প্ৰভাৱত পূৰ্ণাংগ মানৱ জীৱন কলুষিত হৈছে ।হঠাতে হোৱা কিছুমান ৰোগৰ প্ৰতিকাৰৰ বিচাৰিবলৈ ডাক্তৰৰ ওচৰত নগৈ বেজ-বেজালি বিচাৰি ফুৰা লোকৰ সংখ্যা সমাজত অভাৱ নাই।

ঘড়ীৰ নিচিকৈ সূক্ষ্ম যন্ত্ৰপাতি,সামান্য বেজী বৰশীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি দৈত্যকায় ইঞ্জিন,বায়ুতকৈ বেগী মহাকাশযান আৰু সাধাৰণ বন্দুকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মহাশক্তিশালী পৃথিৱী ধ্বংসকাৰী এটম বোমালৈকে অলেখ অপাৰ বস্তু সৃষ্টি কৰিছে;কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ আদিকো সৃষ্টি কৰি মহাকৰ্ষণৰ বুকুত এৰি দি গ্ৰহ নক্ষত্ৰৰ দৰেই বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত বিচৰণ কৰাইছে।*

মোৰ ক'বলগীয়া কথাটো এইটোৱেই যে বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ ইমান অত্যাধুনিকতাৰ বশবৰ্ত্তী হৈও আজিৰ অসমীয়া সমাজে কিয় লোকবিশ্বাসৰ বলি হৈ নানা অস্বাভাৱিক কাৰ্যত লিপ্ত হোৱাৰ অৰ্থইবা কি।

*ডেকা, ধৰ্ম সিংহ : ৰচনা বিচিত্ৰা

অসমীয়া জাতিটো বিভিন্ন সংস্কৃতি আৰু বহু জাতি উপজাতিৰ সংমিশ্ৰণত গঢ় লৈ উঠিছে ।অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ভেতিৰত পোন প্ৰথমে বিচাৰ কৰিব লাগিব জনসাধাৰণৰ ধৰ্ম সম্বন্ধীয় বিশ্বাস আৰু পূজা পাতল অনুষ্ঠান সমূহ ।এই সমূহৰমূল হল ভুত,আত্মা,যখ-যখিনী,পিশাচ,বুঢ়া-ডাঙৰীয়া,প্ৰেতাত্মা,আদিৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস ।গছ-পাহাৰ,পৰ্বত,নদ-নদীৰ পূজা এতিয়াও সমাজত বৰ্তি আছে যাৰ একমাত্ৰ কাৰণ হৈছে এইবোৰৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস ।

সমাজৰ অধিকাংশ কাৰ্যই বিশ্বাসৰ ভেটিতে বৰ্তমানে কৰি আছে যদিও বিজ্ঞান ৰ মেৰপাকত আমি সোমাই আছো।

সৰুতে আইতাই কোৱা শুনিছিলো "মিছা ক'লে ঠেং চুটি হয়"কিন্তু বৰ্তমান তাৰ প্ৰকৃত অৰ্থ হয়তো সকলোৱে নুবুজাকৈ থকা নাই ।চুলি সৰিলে তাত থু লগাই পেলোৱালে ভুত পিশাচে লমভিব নোৱাৰিব বুলি লোকবিশ্বাস আছে কিন্তু প্ৰকৃত অৰ্থত তাৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তি চালে গ'লে চুলিবোৰ চাৰিওফালে গৈ খাদ্যত পৰি অনিষ্ট যাতে নকৰে নাইবা পাৰ চৰাই আদিৰ ভেৰতি লাগি অনিষ্ট নকৰে।নিচুকণী গীতত থকা শিয়াল সম্বন্ধে মতবাদ, হাতীক মংগলৰ চিনি বুলি ভবা, কাউৰী কুলক্ষণীয়া চৰাই, ফেচোই উৰুলিয়ালে মৃত্যু কামনা এই সকলো খিনি বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাত প্ৰচলিত ।অসমীয়া বিবাহ,মৃত্যু আৰু শপত খোৱা অনুষ্ঠানত শিলৰ ব্যৱহাৰ আছে । ছোৱালী সংসৰ্গ উপভোগ কৰিবলৈ সৰিয়হ ব্যৱহাৰ কৰিবৰ কাৰণে পুৰনি অসমীয়া মন্ত্ৰ ত দিহা দিয়া আছে ।পুৰাণৰ মুৰলাৰ কাহিনীৰ দ্বাৰা সৃষ্ট বাঁহগছৰ লোকবিশ্বাস মংগলবাৰ,শনিবাৰে বাঁহগছ নাকাটা ইত্যাদি বৰ্তমানেও প্ৰচলিত।বৰ্তমান "টেষ্টে টিউব বেবি" ৰ দিনত কোনো কোনো ঠাইত সন্তান জন্মৰ পিছত প্ৰসূতি আৰু সন্তানক ভূত প্ৰেতে ,ডাইনী আদিৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰসূতিৰ পাতিৰ তলত এখন কটাৰী থৈ দিয়া হয় ।সমান্তৰাল ভাৱে বিজ্ঞান আৰু লোকবিশ্বাস এই সমাজত বৰ্তি আছে ।পৰম্পৰাগত অসমীয়া সমাজত বিয়া এখনত লাখ লাখ টকা খৰছ কৰাৰ পিছতো জোৰণত দিয়া মাছ (বংশ বৃদ্ধিৰ প্ৰতীক) টোৰ সাৰমৰ্ম সম্পৰ্কে কিমানজন জ্ঞাত নাইবা পুষ্পিতা হোৱাৰ পিছত স্বামী ঘৰত যাওঁতে লৈ যোৱা কণীযোৰত জৰিত হৈ থকা উৰ্বৰতাৰ প্ৰতীক সম্পৰ্কে কিমানজন সচেতন ?

লোকবিশ্বাস ক সম্পূৰ্ন ৰূপে নুই কৰা সকলৰ আগত মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থী ।তথাপিও কথাষাৰ নকৈ নোৱাৰো যে বামুনীয়া বিয়া এখনত হোৱা হোম যজ্ঞ, ঈশ্বৰৰ মূৰ্তিপূজা ৰ ওচৰত অন্য ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকলক লোকবিশ্বাসৰ অস্তিত্ব আছেনে ।মানৱ জাতিয়ে বিজ্ঞানৰ কোলাত আত্ ধৰি যে বৰ্তমানলৈকে

বৰ্তি আছে কিন্তু তাৰ লগে লগে অতীজৰে পৰা মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ অহা লোকবিশ্বাস সমূহো একে গতিতে থকা সমাজৰ লগে লগে ক্ৰমবৰ্ধমান গতিত আগবাঢ়ি গৈ আছে। বিজুলী চেৰেকেনি, চকিমিকি আহিলে সৰুতে দেউতাই চিঞৰিছিল বুলি আইতা ই কোৱা মনত আছে যাৰ বাবে বাহিৰত ওলাব দিয়া হোৱা নাছিল।কিন্তু বৰ্তমান সময়ত ইয়াৰ সাৰমৰ্ম উপলব্ধি কৰিব সকলোৱে পাৰে।চাউল চুই সিচৰিতে কৰিলে " মা মৰিব" বুলি কোৱাৰ অন্তৰালত যে বস্তু পৰিপাটি কৰি থব লাগে তাক দৰ্শাব গৈছে ইয়াকো সকলোৱে জানে। অসমীয়া সাহিত্যত এনে উদাহৰণ অজস্ৰ আছে।প্ৰকৃতাৰ্থত চাবলৈ গ'লে আমি কব পাৰো যে সকলো কাৰ্যৰ কাৰণতেই এটা বৈজ্ঞানিক যুক্তি জৰিত হৈ আছে।বিজ্ঞান হৈছে মানব সভ্যতাৰ অগ্ৰগতিৰ বাহক। তথাপিও লোকবিশ্বাস ক আজিৰ সমাজে বৰ্তাই ৰাখি আছে।ও এইটো ও হয় যে কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত এই লোকবিশ্বাসে অন্ধবিশ্বাস বুলি হৈ নানা অস্বাভাৱিক কাৰ্য সম্পাদন কৰিব লৈছে যাৰ প্ৰভাব নৱপ্ৰজন্মৰ মাজতো পৰা দেখা যায়।

সংস্কৃতি হৈছে এখন সমাজৰ দাপোন।কিন্তু সেই সংস্কৃতিৰ নামত লোকবিশ্বাস ৰ ভ্ৰষ্টাচাৰে সমাজ এখনৰ ওপৰত বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলায়।লোকবিশ্বাসৰ সমসাময়িক ভাৱে বিজ্ঞানে আৱিষ্কাৰ কৰি আছে যদিও লোকবিশ্বাস ক সম্পূৰ্নৰূপে লোপ কৰিব পৰা নাই।লোকবিশ্বাস সদায় সমাজৰ মাজত বৰ্তি আছে।মকৰীয়ে আখৰেৰে লৰ মাৰিলে মংগলৰ আশাত এখোজ পিছুৱাই যোৱা লোকৰ সংখ্যা বৰ্তমানেও সমাজতবৰ্তি আছে।তেনে ক্ষেত্ৰত কোনোবাই যদি মোক কয় যে লোকবিশ্বাস বৰ্তমানে শূন্যৰ ঘৰত ,মই কেনেকৈ নো এইটো মানি লম।যিহেতু মকৰীজনীৰ কবিা অনিষ্ট হব বুলি দুখোজ পিছুৱাই যোৱা পৰম্পৰা ৰক্ষিত তাক কোনেও গৰ্ম নাচায।সমাজৰ অধিকাংশ লোকৰে লোকবিশ্বাসৰ ফালে ধাউতি প্ৰবল কিন্তু বিজ্ঞানে তাক মেৰিয়াই ৰখা কথাটো কাৰো আলোচনাৰ বিষয় নহয়।বিজ্ঞান জেউতি বৃদ্ধি কৰা হৈছে বুলি যদি ভাবে তেন্তে ইয়াত যোগাযোগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা উচিত।তাকে নকৰি ডাইনী হত্যা, ইত্যাদিৰ নিচিনা কাম কাজ বোৰ অসমীয়া সমাজত ঘটি থাকিলে অসমীয়া সমাজৰ উন্নতিৰ সূতাডাল কিমানখিনি লৈ পোনাব তাক লৈ মোৰ সন্দেহ আছে।

অসমীয়া সাহিত্যত বিভিন্ন ধৰণৰ উদাহৰণ আছে যত আমি লোকবিশ্বাস সম্বন্ধে বহুত উদাহৰণ পাও।উপন্যাস সাহিত্যৰ জগতখনত ভূমুকি মাৰিলে আমি এই বিষয়ে দেখিবলৈ পাওঁ।পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে ৰজনীকান্ত বৰদলৈএ তেওঁৰ মনোমতি";"মিৰিজীয়ৰি ",ইত্যাদি উপন্যাসত লোকবিশ্বাস সম্পৰ্কে বিস্তৃত বৰ্ণনা আগবঢ়াইছে যত সেই অঞ্চলৰ লোক পৰম্পৰা বা লোকবিশ্বাস সম্পৰ্কে আমাক ঐতিহাসিক ধাৰণা দিছে।উদাহৰণ স্বৰূপে মিৰিজীয়ৰিত মিৰি গামৰে ধাৰণা, মনোমতি, ৰহদৈ লিগিৰী ইত্যাদিত তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ ৰ ধাৰণাই আমাৰ মনত এক লোকবিশ্বাসৰ ধাৰণা দিয়ে ;লাগিলে যিমানেই আমি ইন্টাৰনেটত এচাইনতমনেট ,চেমিনাৰ লিখি নিপথিয়াও কিয়?বিজ্ঞানে আমাক যিমানে গ্ৰাস নকৰক কিয় লোকবিশ্বাসৰ বুলি হৈ নানা অস্বাভাৱিক কাৰ্য বৰ্তমানে সম্পন্ন হৱই।ই এক অপৰিয় সত্য।এই সত্য ক আমি সম্পূৰ্ণ ৰূপত নুই কৰিব নোৱাৰো।প্ৰথম অৱস্থাত বিজ্ঞানে সভ্যতাৰ মোহৰ মাৰিছিল দ্বিতীয়ত বিজ্ঞানে আধ্যাত্মিকতা আৰু ধৰ্ম ক প্ৰভাবান্বিত কৰিলে আৰু তৃতীয় স্তৰত ধৰ্ম, আধযাতমিকতা আৰু বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰাৰ সংমিশ্ৰণ অৱশ্যম্ভাৱী ;যাৰ ভিতৰত লোকবিশ্বাস সোমাই আছে।বিজ্ঞানৰ স্থান আজি যদিও উচ্চ খাপৰ,তথাপিও মানব মনৰ নিভৃত কোণত আজি উদয হৈছে অলেখ উত্তৰহীন কথা।যিবোৰ কথা ৰ উত্তৰ পাবলৈ একমাত্ৰ নদেখা জনৰ আগত নগৈ কোনো উপায় নাই।সেইফালে চাব গ'লে ধৰম ৰ লগতে লোকবিশ্বাস জৰিত হৈ আছে।এই বিশ্বাস ৰ ভেটিত গঢ় লৈ উঠা অন্ধবিশ্বাস বা এনকুৱা ধৰনৰ বিশ্বাস সকলো ক্ষেত্ৰতে নেতিবাচক নহয়, কিছু পৰিমাণে কিছু ক্ষেত্ৰত ই নৈতিকতাৰ পাঠ ও শিকাই বুলি এডৱাৰ্ড হাৰপলে কৈছিল

অৰ্থাৎ□ আমি কব পাৰো যে বিজ্ঞান আৰু লোকবিশ্বাস এই সমাজত বৰ্তি আছে যাৰ একমাত্ৰ কাৰণ হৈছে সমাজৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস আৰু ধৰ্ম ৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস।বিজ্ঞান মানেই হ'ল এটা বৈজ্ঞানিক যুক্তি নিৰ্মাণৰ দিশত এটা খোজ আগবঢ়োৱা। বিজ্ঞান আৰু লোকবিশ্বাস বৰ্তমান সমাজত সকলোৰে বাবে এটা প্ৰশ্নৰ বিষয় হৈ পৰিছে।যাৰ হয়তু উত্তৰ এটা ই ওলাব, ওলাব দুইটা উত্তৰ এটা সমান্তৰাল

দশিত ।যমিনাইে বজি্ঞান ৰ ঘেৰা গততি অমনিুসুমাও কযি সমাজত বৰ্তমানলৈ যবিশি্বাস চলআিহছি েসি হয়তু ভাবস্যিতত ে ও চলথিকবি।

০৮:(Conclusion)সামৰণি: বজি্ঞানৰ ক্ষত্েৰখনত উৰ্টভিাহফিৰা বুলসিামগ্ৰীক অৰ্থত যদওি কৱ হ্য় তথাপওি বজি্ঞানক আমসিদায় লেক বশি্বাসৰ ওপৰত স্থান দবি লাগবি।সামৰণতি মই কব লগয়িা কথা এই তবহৈ যে যমিনাইে প্ৰতটিে ক্ষত্েৰত েআমলিেকবশি্বাসক নুই কৰবি নেৱাৰে সমিনহৈ ফৰিঙিতৰি উচ্চ শখিৰত দপদপা ই থকা বজি্ঞানকে আমইিতকিংি কৰবি নেৱাৰে ।অৰ্থাত সৰ্বশষে্□ আমইিযাক েপ্ৰতপিন্ন কৰবি পাৰে যে বজি্ঞান আৰু লেকবশি্বাস যদওি মানুহৰ মাজত সমান্তৰাল ভাবে বৰ্তথিাক েতথাপওি লেকবশি্বাসৰ তুলনাত বজি্ঞান সদায় আগত।বজি্ঞান হছৈে মানব জীৱনৰ অগ্ৰগতৰি বাহক।সভ্যতা ৰ প্ৰতীক চহি্ন ।বজি্ঞানৰ আবস্কিাৰ েমানুহ্ক হাতত হাত ধৰউিন্নতৰি জখলাত আগ্ ভৰাই নবিলৈ সক্ষম হছৈে ।

কছিু ক্ষত্েৰত লেকবশি্বাস ধৰ্মৰ মাজত আহযিায় আৰু অৱশষেত বজি্ঞান আৰু ধৰ্মৰ মাজত টনা আজুঁৰা লগা দখো যায় ।ধৰ্ম অৰ্থা□ ঈশ্বৰত বশি্বাস;বজি্ঞানৰ আবস্কিাৰৰ মাত্ৰা যমিান হাৰ ত বাহৰী গৈ আছ েতাৰ সমান্তৰাল ভাবে যদআিমচিাবলযৌাওঁ তনে্তে দখেমি যে বজি্ঞান েযমিান েপানীৰ তলৰে েযেৱা ৰলেপথ নাসা জক কয়ি যমিনাইে টষে্ট টউিবত মানুহ সৃষ্টনিকৰক কয়ি দলং,বলি্ডিং সাৰ্জউিলওিৱাৰ আগত সদায় শৰাই এভাগ আৰু আই,ছ,িইউ কেঠাত থেৱা ৰেগী এজনৰ বাবে অৱশষেত ডাক্তাৰ জন ে"ওপৰ বালাক খা তক"বাক্য শাৰীযওে বহুত ক্থাকহৈে সূচায় ।সহৈে ক্ষত্েৰত আমভিগৱানৰ ওচৰত শৰণ নলৈে নেৱাৰী ।লেকবশি্বাস এনকেুআ এটা বস্তু যাক আমবিজি্ঞান ৰ লগত েসাঙুৰবি লাগবি ।অসমীয়া সাহত্যি ত কছিুমান পুৰেধা ব্যক্তআিছ েযবিেৰ েলেকসাহত্যি সম্পৰ্ক েতওেলেকৰ উপন্যাস সমূহত বহুতে চৰত্ৰি ৰ সহাযত নানা ধৰণৰ মত প্ৰকাশ কৰছিে ।বজেবৰুৱাৰ ব হুত গল্প আছ েযবিেৰত আমলিেকবশি্বাস সম্বন্ধ েবহুতে প্ৰমান পাও। ৰাতপিুৱা উঠহৈ ব্ৰাছ ডালৰ পৰা ৰাতি শুবলৈ ব্যবহাৰ কৰা স্লপিংি ট্যাবলটে েতেলৈ স কলখনিটিহৈে আমবিজি্ঞান ৰহৈে অৱদান পাও।তাৰ পচিত ও হৰি ভক্তমিূলক গীত গাই শুৱা একে যুক্তনিাই হব লাগছিলি। কনি্তু নহল।যমিান যনিহ'লওে বজি্ঞান ৰ লগত সদায় বশি্বাস বন্ধা থাক।ে

ইযাক েঅবজ্ঞা কৰবি নেৱাৰী।সামৰণতি কব লগয়িা কথা এইটেৱ েযে বৰ্তমান বজি্ঞানৰ ইমান অত্যাধুনকি কাৰকিৰী কৌশল প্ৰদৰ্শতি কৰা হছৈে যদওি লেকবশি্বাস ক সম্পুৰ্নৰুপ েলেপ কৰবি পৰা নাই ।নাইবা সকলে ক্ষত্েৰত েএই দুটা একলগে েথাকহৈে ।সকলে কামৰহৈে ভাল আৰু বয়া দুটা দশি থকা ৰ দৰ েবজি্ঞান ৰ ও ইতবিাচক আৰু নতেবিাচক দুটা দশি আছ ে।অফলে আছ েমানব সভ্যতাৰ আগ্ৰগতৰি বাহক আৰু আনফাল েআছ েঅকল্যনৰ ভযাবহতা । এফাল েআছ েপাৰমানৱকি বেমা বস্ফিেৰণ্ট হজোৰ হজোৰ লেকৰ মৃত্যু আৰু আনফাল েআস েচকিত্সিা বজি্ঞানৰ ফলত হজোৰ হজোৰ লেকৰ প্ৰানত শক্তঢিালদিয়িা ।অতীতৰ নঘ্থ মানুহ অ কপেৰ পনি্ধব্লি েসকিবিৰ্তমং অ মহাকস্ৰ বুকুত দপদপৈ আছ েএকমাত্ৰ বজি্ঞানৰ বাব।েবজি্ঞান এক নস্কি্ৰয়ি শক্তমিাত্ৰ ।মানব সমাজ এ ইযাক জফিল েপৰচিালনা কৰবি বজি্ঞান সহৈে ফল েধাৱমান হব।কনি্তু বজি্ঞান চাৰওিফাল েবয়িপি থাকলিওে কু সংস্কাৰ বা লেকবশি্বাস মানুহ ৰ মাজত অতত্যিৰ েপৰা বৰ্তআিছযোক আমনিুই কৰবি কতেআিও নেৱৰু। সমাজৰ এচাম মানুহে তাক এন েভাৱ েবৰ্তআই ৰাখসি েযে বৰ্তমান তাক শক্ষিা,সমাজ,এত্যদৰি লগত জড়তি কৰৰিাখছি।েএকবংিশ শতকিাৰ অসমীয়া সমাজ এ ধৰবিহৈ নৱৰ েজ বৰ্তমান কচিলআিস েযদওি নজিৰ লৰা বা ছেৱালী তেক বজি্ঞান সাক্ষাত নাম ভৰ্তকিৰাই দশি েতথাপওি নজি েতঅেলক েআজওি ঐতুক েভাবথিকলি েজ বঙালী যদতিাই বঙালী লৰাকহৈে বযিা কৰবি লাগবি আৰু যদঅিসমযিা হয় তনে্ত েঅসমযিা লৰাক এ বযিা পাতবি লাগবি নহল েবংশ অটুট নাথাকবি কনি্তু বজি্ঞান ৰ দৃষ্টৰি েচাবলৈ গল েএইটে হৈ যানে???? তন েক্ষত্েৰত বজি্ঞানক লৈ আমকিমিান খনিসিচতেন ।কমিান খনিবিজি্ঞানএ বৰ্তমান সময়ত আমাৰ ওপৰত প্ৰভাভ পলোল ে।আজওি আমআিগৰ সহৈে বজেবৰুআ,বৰদলৈ হতাৰ দনিৰ জতভিদে প্ৰথা ক লৈ অ বৰ্তথিক নাই ন।ে এইতে মত্ৰ এটা সৰু উদাহৰন হ েআছলি ।মেৰ গবষেণা পত্ৰ খন লখিাৰ উদ্দশে্য আছলি বশিষেকৈ বজি্ঞান আৰু লেকবশি্বাসৰ

আই বঘ্জৰদিল অলপ হলওে সমাজৰ মাজলৈ তানী অনা । যদতিও এই পাঠ কইেখনৰ মাজত সীমবদ্ধ্ কৰা সহজ নহয়। মোৰ গবষেণা পত্ৰ থনৰ সামৰণী□ আক এটা কথাকইে অকি উনুকয়িাব খুজসিু জ বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাস এই দুটা শব্দ বৰ্তমানইে ও সমানতাৰল ভাৱৈ চলি আছ,েযদতিও কছিু কছিু ক্ষত্েৰত বজি্ঞান বহুত বছেি আগবঢ়া দখোযায় ।বজি্ঞানৈ যদতিও মানুহ ৰ মাজত ভুত প্ৰতে সম্পৰ্কে ভয়াবহ ধাৰণা এটাৰ বলিুপ্তি ঘটাইসে তথাপি ও আজি ৰ সমাজতএনে মানুহ ও আছে যাৰ হয়তু কবৰ স্থান ত যাবলে আজওি মনত শং কা আহে । যমিানইে দতেঙিে এপ ত ছোৱালী চাই ববিাি নপতক কয়ি ব হু বছৰ ধৰি ববিাি নহলে ওজা বচিাৰি বজে ৰ ওচৰত গৈ তাৰ সমাধান বচিাৰি আনা আজওি দখো যায় ।তনেসেথলত আমি কোৱা কথাবোৰ সম্পুৰ্ন ৰূপে নহয় বুলি কলে ভুল কৰা হব। লোকবশি্বাসে সমাজ খনক এনদেৰে ধাৰ্কি ধৰি আছে যে ইচ্ছা কৰওি তাক আমি বজি্ঞানৰ জোখাৰে জুখবি নোৱাৰো ।বজি্ঞান সকলোৰে উৰ্ধ□,শলিে শলিে ঘহি জুইৰ আববিষ্কাৰ হোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান সময়লকৈে সমাজ খনে বজি্ঞানৰ হাতত ধৰি এ আগবাঢ়ি আহছিে কনি্তু তাৰ উৰ্ধ□ আৰম্ভণতিে আমি মানুহৰ মাজত প্ৰচলতি বশি্বাস পৰম্পৰাক দখেবিলৈ পাও।কৰবাত নহয় কৰবাত আমি বৰ্তমানওে কছিুমান লোক এ লোকবশি্বাসৰ বলি হৈ নজিৰ কৰবি লগয়িা কামতো ও নকৰা দখো যায় ।

লোকবশি্বাসৰ যদিৰে অপ ব্যবহাৰ হব পাৰে থকি তনেদেৰইে বজি্ঞানৰ ক্ষত্েৰতও অপ ব্যাবহাৰ হব পাৰে । ব হুত এ বৰ্তমান এ বজি্ঞানৰ ভুল ব্যবহাৰ কৰি হৰিচিমিা নাগাচাকী ৰ নচিনিা ভয়ানক বোমা বস্িফোৰণ কৰবি লছৈে । কতেয়িাবা কছিুমান কু সংস্কাৰক লোকবশি্বাস হচিাপে লৈ মানুহ বোৰে নজিে নজিে ধংসৰ গৰাহলৈ গুচি গছৈে ।ভাবি চাব গ'লে দুইটা একধেৰণে আমাক প্ৰভাবান্বতি কৰি আছে । লোকবশি্বাসৰ ফলত কনি্তু কছিু কছিু ক্ষত্েৰ্ত অসময়িা সমাজখনৰ বহুত ও সদৰথক কামো হোৱা দখো যায় । যাৰ ফল্সৰুতি□ লোকবশি্বাসৰ ভ্য়তইে জনেবিা কছিুমান ভাল কামো সমাজ খনত কছিু সংখ্যক এ কৰা দখো যায় ।উদাহৰন হচিাপে আমি লব পাৰো যে ৰাতি পাকঘৰ শাৰি নথিলে ঘৰত লক্ষ্ই নুসুমাই বুলি জন সমাজত বশি্বাস আছে ।কনি্তু যুক্তি সহকাৰ এ চাবলৈ গলে আমি গম পাও যে প্ৰকৃততে চাফ চকিুনকৈ পাকঘৰতো ৰাখবিৰ বাবে হে এই প্ৰবাদতো ৰখা হছৈলি।কনি্তু সচাকৈ এ বোৱাৰী জনীক সমাজ এ বয়ো বুলবি তাৰ ভ্য়তইে বোৱাৰীজনয়িে এই কামখনি কৰলিে।এনকুেৱা ধৰণৰ আৰু ব হুত ও উদাহৰন আমি সচিৰচৰ সমাজ খনত দখেবিলৈ পাও।যাৰ বাবে দুইতাৰ সদ্ৰ্থক আৰু নয়ৰ্থক দশি থকা বুলি কোৱা হয় ।

০৯:)প্ৰসংগ সুচী:

গবষেণা পত্ৰ খন প্ৰস্তু□ কৰতে মোক সহায় কৰছিে ববিভিনি্ন ধৰণৰ লখিনী সমূহে ।বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাসৰ ওপৰত ববিভিনি্ন জনে লখিা লখিনি মই পহছিো ।তাৰ ভতিৰত "বজি্ঞান আৰু ধৰ্ম ","বজি্ঞান আৰু কু সংস্কাৰ ",বজি্ঞান আৰু লোকবশি্বাসৰ ওপৰত ও ববিভিনি্ন ধৰণৰ লখিা ম ই পহছিো ।তাৰোপৰি ৰচনা পুথি কইেখনমানএও মোক এই খন প্ৰস্তু□ কৰোতে যথষ্েট খনিি সহায় কৰছিে।ববিভিনি্ন জন মানূহ ইও মোক এই ক্ষত্েৰত যথষ্েঠ খনিি সহয় কৰছিে তওেলোকৰ মতামত দাঙি ধৰি। এই ক্ষত্েৰত মই গুবাহাটী বশি্ববদি্যালয়ৰ অধ্যাপক ড ০ প্ৰফুল্ল কুমাৰ নাথ চাৰ আৰু নলবাৰি মহাবদি্যালয়ৰ অধ্যাপক ভাস্কৰ ভট্টাচাৰ্য চাৰৰ নাম লব খুজছিো ।

১০:)গ্ৰন্থপজী:

১, ব্ বুৰা,ড০ বৰিঞ্চিি কুমাৰ " অসমৰ লোক সংস্কৃতি"

বীণা লাইব্ৰেৰী:গুৱাহাটী অসম

২,বৰুৱা ,শান্তনু কৌশিক "ৰচনা সমগ্ৰ "bose printing,kolkata

৩,ৰায়,কল্পজ্যোতি " কটনয়িান "২০১৩-১৪

৪,হাকা চাম,উপনে ৰাভা "বৰ অসমৰ বৰ্ণলি সংস্কৃতি"

বীণা লাইব্ৰেৰী(1ম সম্পদনা ২০০৮)

৫,শৰ্মা,ড ০নৱীন চন্দ্ৰ ,চহৰীয়া কনক চন্দ্ৰ "অসমৰ সংস্কৃতি-সমীক্ষা "

চন্দ্ৰ প্ৰকাশ,পাণবজাৰ,গুৱাহাটী ১

(Typological ভুল ৰ বাবে মই আপোনাৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থী)

নাম: হিমাশ্ৰী বৰ্মন

ফোন নম্বৰ:6000525162

ই মেইল:himashreebarman8386@gmail,com